

Barbara Post:

'Een verlegen hazewindhondje inspireert me'

Ze noemt haar kunstwerken 'werkjes', en ze zat in de finale van de kunstwedstrijd

Expeditie 2008. Ze is kunstenaar, maar wil blijven werken in loondienst. 'Anders

verlies ik mezelf. Ik heb het nodig ook in de gewone wereld te functioneren.'

Barbara Post heeft een buitengewoon interessante werkzolder. Tafels vol met 'dingetjes'. Oude dingetjes wel te verstaan, want Barbara verzamelt alles dat 'karakter' heeft, een beetje verweerd dus, objectjes waar 'de tijd is overheen gegaan'. Het zijn kleine popjes, stenen diertjes, oude kralen, schelpen, beeldjes, frutsels, stenen en zelfs een dode libelle. 'Die vond mijn dochter in een winkelcentrum. Ze dacht meteen aan mij.'

Ze maakt er collages van. Al roept het statische woord 'collage' allerminst de sfeer op van haar mooie

miniaturen. Dus Barbara noemt haar creaties 'werkjes'. Wel een beetje bescheiden voor de mooie kunstwerken, waarmee ze afgelopen seizoen finalist was in een kunstwedstrijd van de provincie Utrecht.

Figuren met uitstraling

Barbara (altijd een zonnebril in de haren als diadeem, zomer en winter): 'Als ik met Koninginnedag de stad in ga, zie ik dat echt als werk. Ik ga liefst de avond ervoor, lege rugzak en zaklamp mee, en dan: verzamelen. Ik ben gek op rommelmarkten en sla meestal groot in. Want mijn atelier is mijn inspiratiebron. Ik wil een overdaad aan figuren met uitstraling hebben. Ik ben constant op zoek naar miniatuurtjes die mij raken.'

De resultaten (collages) zijn dan ook uitgesproken gevoelvol en kwetsbaar en gaan steeds over 'contact'. Barbara: 'Wat dat zegt over mij? Dat ik een gevoelig tiepje ben denk ik. Die gevoeligheid kan ik helemaal kwijt in die werkjes. Ik associeer de onderdelen bij elkaar, en als ik dat doe, dan ben ik helemaal los en vrij. Heerlijk, dat is waar het mij om gaat. Ik heb iets gemaakt voor een zieke collega, voor een buurvrouw die haar eerste kind kreeg, voor een huwelijk. Ik laat alle associaties de vrije loop.'

Ratrace

En aangezien Barbara ook nog best redelijk verkoopt, luidt direct de vraag waarom ze dan niet echt elke dag in haar atelier zit? Ze werkt namelijk nog drie dagen op kantoor. 'Misschien dat ik terugga naar twee dagen, dat zou kunnen. Maar ik heb het als persoon nodig om ook in de normale wereld en in een gewoon bedrijf te functioneren. Anders verlies ik mezelf. En dat bedoel ik dan niet positief. Jezelf verliezen kan ook

mooi zijn, maar als ik het doe is het dat niet. Ik kan geen maat houden en loop vast. Dat maakt me ongelukkig. Ik zou dat denk ik ook hebben als ik vijf dagen in loondienst zou werken of een week naar de rommelmarkt zou gaan, waar ik zo verschrikkelijk van hou. Mijn levensopdracht is om in al die dingen balans te zoeken. Doe ik dat niet, dan word ik meegesleurd. Ik wil in geen enkel opzicht belanden in een ratrace. In constant stressen en chronisch deadlines. Het creëren moet iets fijns zijn, dat wil ik niet laten verpesten door keihard werken. Ik kan alleen maar iets moois maken als ik mezelf open voel en ontspannen.'

Geen strak servies

Sinds een half jaar maakt ze ook grote beelden, van een centimeter tot 40. Anders van toon, maar in dezelfde sfeer: gevoelig en kwetsbaar. Het zijn 'eigenzinnige en een beetje eigenaardige mensfiguren' in de woorden van Barbara. Ze zijn gemaakt van keramiek.

De beelden passen net in haar bakoven. Het is heel anders dan het servies dat ze al jaren maakt, sinds ze is afgestudeerd aan de vakopleiding keramiek in Gouda. Barbara: 'Die beelden passen beter bij mij dan het perfecte handwerk dat ik heb leren maken. Ik kom dus met een omweg uit bij wie ik ben en wat ik wil. Zo is het met mijn opleiding ook gegaan. Ik studeerde culturele antropologie en ging daarna reizen, met de bedoeling op die manier mijn "werkdraai" te vinden. Dat pakte heel anders uit. Ik ging de vakopleiding keramiek doen, deed examen in "draaien" en kreeg kinderen. Toen kwamen de "werkjes". Hé dacht ik, dit wil ik! Ik wil geen strak servies maken, maar mij laten inspireren door kleine verlegen hazewindhondjes van steen... Na een tijdje heb ik een expositie gehouden, samen met mijn vader, die kunstenaar is. Ik kreeg een hoop positief commentaar. Vanaf dat moment zat ik op de goeie weg.' ■

Informatie:

www.barbarapost.nl
Van 3 december t/m 5 januari
exposeert Barbara Post
samen met alle Expeditie
2008-finalisten (kunst-
wedstrijd Utrecht) in het
Utrechtse Provinciehuis in
Utrecht.
Van 1 juni tot 30 juni 2009 is
haar werk te zien in Galerie
En Passant te Apeldoorn.